

трупанъ съ книги; възъ него сѣди младо момче, та прѣобрыща листовѣ-ты ту на еднѣ ту на другѣ книгѣ. Кой е той, кой-то ся е залюбилъ толкова въ книги-ты? — Ученикъ е, кой-то ся готви за днешнѣ-тѣ си наукѣ. Откакъ си научи уроцы-ты, припада на молбѣ на всеблагаго подателя Бога и проси Му да го вразумы и просвѣти и настави на правый пѣтъ прѣзъ тоя день.

Слѣдъ малко олегква му въ душѣ-тѣ; Всеблагый създалъ като да му отговори: не бой ся сынокъ, чюхъ молбѣ-тѣ ти; да бжде по желаніе-то ти! — Охрабренъ отъ тоя възжеленъ гласъ ученикъ-тѣ ся упѣтва къмъ училище-то. — По пѣтя учтиво ся разговаря съ другари-ты си за всякакви полезны работы; а подъ прѣданіе-то слуша внимателно, и мирно ся владѣе.

Слънце-то ся възвыси въ най-горни-ты краища на небесный сводъ, а ученикъ-тѣ, както бѣ отишълъ, пакъ тѣй ся и врыща мирно и благоутравно изъ училище-то.

Още не ударилъ училищный чясъ по пладнѣ, а той ся вече справя добрѣ приготвенъ да иде пакъ въ училище-то. Послѣ учение-то отива да си поотмори малко отъ цѣлодневны-ты си трудове, и расхожда ся малко въ простѣ-тѣ Божіѣ природѣ.

Мило-то слънце величественно расхвърга послѣдни-ты зари отъ горящо-то си око, и завчясь отиде задъ горѣ-тѣ, та отнесе блаженный день прѣзъ-море. Вечерный сутонъ, а слѣдъ него и тиха-нощъ ся спуща на земѣ-тѣ свѣта да умири и съ сънъ да го укрѣпи.

Ясна е нощъ-та, безбройны звѣзды свѣтятъ по синій сводъ небесенъ, а мѣсяцъ ся величественно вые надъ скромнѣ-тѣ станчѣ на нашій ученикъ. Нигдѣ ся не види вече свѣтъ, всждѣ тъмно, само още на учениковый столъ трепти догаря блѣщукаво свѣтилниче и магическы прѣска послѣдни-ты си зари по сиромашкѣ-тѣ стаѣ на прилѣжный ученикъ.

Ученикъ-тѣ приготвенъ за утрѣшний день пакъ припада прѣдъ Всеблагый Податель, и испытва душѣ-тѣ си, да-ли е обрѣнълъ прѣминжлый день на славѣ Божіѣ и на своѣ ползѣ. — По това угаща свѣтъ-тѣ и слѣдъ вечернѣ-тѣ си молитвѣ сънува блажены сънища.